

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1777

Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11)
23 Σεπτεμβρίου 2012

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἄλιεῖα ψυχῶν

«Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν» (Λουκ. 5,10)

Οσοι, ἀγαπητοί μου, κατοικοῦμε στὴ γωνία αὐτῆ τῶν Βαλκανίων, ποὺ λούζεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς Μεσογείου, θὰ ἔχουμε δεῖ τὸ ὠραῖο θέαμα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀλιεῖα, **τὸ ψάρεμα**.

Περιγραφή τῆς ἀλιεῖας ἔδωσε ὁ Ὅμηρος κι ἄλλοι ἀρχαῖοι ποιηταί. Ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα μικρὰ πλοῖα, οἱ τράτες, σχίζουν τὰ νερά, προχωροῦν στὸ βάθος, ρίχνουν τὰ δίχτυα ἡμικυκλικά, καὶ μετὰ οἱ ψαράδες κρατώντας τὶς δύο ἄκρες τῆς τράτας τὴ σέρνουν στὴν ἀκτὴ. Πλησιάζει· τί ἄραγε νὰ φέρνη; ἡ περιέργεια ὄλων κορυφώνεται, τὰ παιδιὰ ἀνυπόμονα περιμένουν νὰ δοῦν. Ψαράδες, χαρῆτε! τὸ δίχτυ εἶνε γεμάτο, ψάρια μικρὰ καὶ μεγάλα...

— Ἀλλὰ γιατί τὰ λέτε αὐτά; θὰ ρωτήσετε· μάθημα ἀλιευτικῆς θέλετε νὰ παραδώσετε;

Ὅχι. Γιὰ ἀλιεῖς μιλάει ἡ Γραφή καὶ μιὰ **θαυμάστη ἀλιεῖα** περιγράφει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο.

Στὴ λίμνη ἔρριχναν ὅλη νύχτα τὰ δίχτυα τους ὁ Πέτρος κι ὁ Ἀνδρέας, ὁ Ἰωάννης κι ὁ Ἰάκωβος. Ἄλλ' ὅλοι οἱ κόποι τους ἔμειναν ἄκαρποι. **Οὔτε λέπι** στὰ δίχτυα. Δὲν θὰ πᾶνε σήμερα νὰ πουλήσουν, καὶ πῶς θὰ ζήσουν οἱ οἰκογένειές τους;

Ἐνῶ ἀπλωνόταν κάποια μελαγχολία, ξαφνικὰ ἔρχεται νὰ σκορπίση αἰσιοδοξία καὶ χαρὰ ὁ ἥλιος, ὁ πνευματικὸς ἥλιος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Χριστός. Ἀρέσκει νὰ συναναστρέφεται ἐργατικούς ἀνθρώπους. **Ὁ πρῶτος Ἐργάτης ἔρχεται στοὺς ἐργάτες**. Καὶ τὸ πρῶτο ἔργο ποὺ θὰ κἀνῃ ἀνάμεσά τους εἶνε ἡ διδασκαλία.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ σταθῇ γιὰ νὰ διδάξη; Οὔτε συναγωγή οὔτε κάποια αἵθουσα ὑπάρχει ἐκεῖ. Ὁ Ἰησοῦς ἀνεβαίνει σ' ἓνα πλοῖαριο, τοῦ Πέτρου, **κάνει τὴν πρύμη ἄμβωνα**, κι ἀπὸ 'κεῖ διδάσκει τὰ πλήθη, ποὺ ἔχουν μαζευτῆ στὴν ἀκτὴ.

Ὅταν τελείωσε, θέλοντας νὰ δώσῃ τὴν εἰκόνα μιᾶς μεγάλης ἀλήθειας, λέει στὸν Πέτρο νὰ ὀδηγήσῃ τὸ σκάφος στ' ἀνοιχτὰ καὶ νὰ ρίξῃ πάλι τὰ δίχτυα. Ὁ Πέτρος στὴν ἀρχὴ προβάλλει ἀν-

τιρήσεις· τέλος πειθαρχεῖ, ἐκτελεῖ τὸ λόγο του. Καὶ **τὸ θαῦμα συντελεῖται**. Ὅτι δὲν κατώρθωσαν κόποι μιᾶς ὀλόκληρης νύχτας, τὸ πέτυχε ἓνας λόγος τοῦ Κυρίου. Τὰ δίχτυα γεμίζουν, σχίζονται ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ψαριῶν, καὶ δύο ἀλιευτικὰ πλοῖαρια κινδυνεύουν νὰ βυθιστοῦν.

Οἱ ψαράδες, παλαίμαχοι στὴ θάλασσα, μένουν κατάπληκτοι μπρὸς στὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ ἀλιεῖα. Καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς, **ὁ μέγας Ψαράς**, λέει στὸν Πέτρο· «Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν» (Λουκ. 5,10), ἀπὸ τώρα δηλαδὴ θὰ πιάνης ἀνθρώπους· Πέτρε· αὐτὸ ποὺ εἶδες καὶ μένεις κατάπληκτος εἶνε μικρὸ ἐμπρὸς σ' ἓνα ἄλλο τεράστιο θαῦμα, ποὺ θὰ συμβῆ μετὰ ἀπὸ λίγο. **Ἄλλου εἶδους δίχτυ θ' ἀπλωθῇ**. Οἱ ἀνθρωποι ποὺ σκέπτονται καὶ πολιτεύονται μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό, μέσα σὲ πέλαγος παθῶν, καὶ μένουν ἀσύλληπτοι, θὰ πιαστοῦν στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Στὶς ἡμέρες σου, Πέτρε, θὰ πραγματοποιηθῇ ἀρχαία προφητεία· «Ἀποστέλλω τοὺς ἀλιεῖς... καὶ ἀλιεύσουσιν αὐτούς» (Ἰερ. 16,16). Ἐνας ἀπ' τοὺς ἀλιεῖς αὐτοὺς θὰ 'σαι κ' ἐσύ, Πέτρε. Χαῖρε λοιπόν, «ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν».

Στὴν Ἑλλάδα τὸ 450 περίπου π.Χ. ἐμφανίστηκε ὁ **Σωκράτης**. Ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι ζοῦσαν στὴν εἰδωλολατρία, τὴν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους, αὐτὸς κατώρθωσε ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ αὐτὸ βυθὸ ν' ἀνεβῆ πρὸς τὰ ἐπάνω, νὰ δῆ μερικὲς ἀκτίνες φωτὸς καί, ὅπως μερικὰ ψάρια πλησιάζοντας ἀπ' τὸ βυθὸ στὴν ἐπιφάνεια πηδοῦν γιὰ λίγο ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ καὶ βλέπουν τὸν κόσμο πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, ἔτσι κι αὐτὸς ὑψώθηκε σὲ μιὰ ἀνώτερη ἀντίληψη ζωῆς καὶ εἶδε τὸν κόσμο τῶν «ἰδεῶν», τὸν κόσμο τοῦ πνεύματος.

Ἀπ' τὸ λίγο ἐκεῖνο, ποὺ εἶδε, μαγεύτηκε κι ἀπὸ τότε ζητοῦσε νὰ ἐλκύσῃ σ' αὐτὸ καὶ ἄλλους. Σκοπὸ του ἔταξε νὰ διδάξῃ μικροὺς - μεγάλους τὸ δυσκολώτερο μάθημα, τὸ «**γνώθι σαυτόν**». Σ' αὐτὸ ἀφωσιώθηκε. Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ἔρ-

ριχνε τὰ δίχτυα του, προσπαθοῦσε νὰ προσεταιρισθῆ ὀπαδούς, ἰδίως νέους. Χρόνια, δεκαετίες, δούλεψε. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ,τι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλείας τῶν μαθητῶν στὴν Τιβεριάδα χωρὶς τὸν Ἰησοῦ. «*Ἐπιστάτα, δι' ὄλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν*» (Λουκ. 5,5), θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναλάβῃ κι ὁ Σωκράτης, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ μεταβάλλῃ ἠθικὰ ὄχι μία ἡπειρο, ὄχι μία πόλι, ἀλλ' οὔτε τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας του. **Ἄκαρπη ἢ φιλοσοφία.**

Ὅμως τί βλέπω! Σωκράτη κ' ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, ξυπνήστε ἀπὸ τοὺς τάφους, στραφῆτε πρὸς ἀνατολὰς καὶ **ἰδέστε!**

Κάποιος μιλάει. Φλόγες πετάει ἢ γλῶσσα του, χρυσάφι τρέχει ἀπ' τὰ χεῖλη του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Τὴν ἴδια μέρα τρεῖς χιλιάδες ψυχές, ποὺ ἀκοῦνε, ἀποφασίζουν ν' ἀλλάξουν τρόπο ζωῆς! Ποιὸς εἶν' αὐτός; Δὲν φοίτησε στὶς σχολές σας, δὲν ἔμαθε φιλοσοφία, δὲν ἄκουσε Περικλῆ Δημοσθένη Κικέρωνα, δὲν φοράει φιλοσοφικὸ τρίβωνα. Ἐνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ εἶνε. Μέχρι χθὲς ἔρριχνε τὰ δίχτυα του στὴ λίμνη, ζοῦσε τὴ ζωὴ τῶν ταπεινῶν. Ἐσεῖς οἱ ὑπερήφανοι σοφοὶ δὲν θὰ τὸν δεχόσασταν οὔτε στὸ προαύλιο τῶν ἀκαδημιῶν σας. Ἀλλὰ τώρα μὲ τὸ λόγο του πείθει κόσμος. **Ἐνας ψαρᾶς σαγηνεύει.** Καὶ εἶνε, παρακαλῶ, ὁ πρῶτος λόγος ποὺ ἐκφωνεῖ. Θὰ συνεχίση. Θὰ κηρύξῃ καὶ ἀλλοῦ, θὰ φτάσῃ μέχρι τὴ Ῥώμη, καὶ στὰ δίχτυα του θὰ πιάνῃ συνεχῶς νέες ψυχές. Ἡ φωνὴ του θὰ καλῆ ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς πλάνης καὶ ἀμαρτίας· «*Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης*» (Πράξ. 2,40). Ὁ θαυμαστὸς αὐτὸς ψαρᾶς εἶνε ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ἕνα πρωὶ ὁ Χριστὸς εἶπε «*Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν*».

Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ δύναμις; Ποιὸς τοῦ δίδαξε πῶς **νὰ σώζῃ ψυχές;** Ἡ τέχνη αὐτὴ δὲν εἶνε ἀνθρώπινη, δὲν διδάσκεται σὲ σχολές τῆς Εὐρώπης μὲ ποιμαντικὲς ψυχολογίες. Ἡ τέχνη αὐτὴ κατὰ Γρηγόριον τὸν Θεολόγο εἶνε «*τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν*». **Εἶνε ἐκ τῶν ἄνω, ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.** «*Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεῦσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται*» (Παύλ. 2,28 = Πράξ. 2,17).

Μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ αὐτὴ βοήθεια ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι ψαρᾶδες τῆς Γαλιλαίας κατάρθωσαν νὰ ἐλκύσουν στὸ Χριστὸ λαοὺς καὶ ἔθνη, ν' ἀλλάξουν τὴ γῆ. Ἦταν τέτοια ἡ **ἀλλαγὴ**, ὥστε καυχώμενος ἐν Κυρίῳ ὁ Παῦλος ἐρωτᾷ· «*Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμῶρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;*» (1 Κορ. 1, 20).

Ἡ δύναμις αὐτὴ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ μέ-

σα στὴν ἱστορία. Θέλετε νεώτερο παράδειγμα; Τί ἦταν ὁ **ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός;** Ἐνας ἀπλὸς ἱερομόναχος. Ἄλλ' εἶχε μαθητεύσει **στὴ σχολὴ τῆς Γαλιλαίας.** Βγῆκε ἀπ' τὸ Ἅγιο Ὄρος, περιώδευσε τὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἠπειρο, ἔφθασε μέχρι Βεράτι καὶ Αὐλῶνα, κήρυξε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Χριστοῦ. Πόσα θαύματα δὲν ἔκανε, πόσες προφητεῖες δὲν εἶπε, πόσες ψυχές δὲν ἔσωσε! Καὶ ὄχι μόνο τότε ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ διδάσκῃ τὸ λαὸ μας.

«*Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν*». Τὰ δίχτυα τοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθοῦν **καὶ σήμε-ρα** νὰ θαυματουργοῦν! Σὲ κάθε σημεῖο τῆς ὑψηλίου, παντοῦ, θὰ συναντήσετε ψυχές, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ συνεχίζουν ταπεινὰ καὶ ἀθόρυβα τὸ ἔργο τῶν ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ. Ποιὸς νὰ διηγηθῆ τὰ κατορθώματά τους; Κατηχητικὲς σχολές, ὀρφανοτροφεῖα, ὑγειονομικοὶ σταθμοί, λεπροκομεῖα, ποικίλα ἄλλα ἄσυλα, πρὸ παντὸς ὅμως ψυχές ποὺ βλέπουν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, νὰ οἱ καρποὶ τῆς πνευματικῆς ἀλείας τους. Θάμβος μᾶς πιάνει «*ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων*» ποὺ συλλαμβάνουν.

Ἡ πατρίδα μας, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε σὰν τὴ Νεκρὰ Θάλασσα· ὑπῆρξε ὁ ἐκλεκτὸς ἀλιευτικὸς χῶρος τοῦ Χριστοῦ. Ἐδῶ ἔρριξαν τὰ δίχτυα τους οἱ πρῶτοι κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου, ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ συνεργοί του, καὶ εἶχαν ἐπιτυχίες, ἔπιασαν μεγάλες ψυχές. Στὰ νεώτερα ὅμως χρόνια **περνάει τρικυμία**· φύσηξαν ἄνεμοι, ἔγιναν τὰ ἄνω κάτω, τὰ καθαρὰ νερά της θόλωσαν. Καὶ στὰ θολὰ νερά βρῖσκει εὐκαιρία ὁ Ἐωσφόρος γιὰ πειρατεία· ρίχνει τὰ δικά του δίχτυα καὶ πιάνει ψυχές.

Ὁ Χριστὸς ὅμως, ὁ μυστικὸς ἰχθύς ἀλλὰ καὶ μέγας Ἄλιεύς, **παραγγέλλει** στὸν καθένα ποὺ ἀνέλαβε νὰ συνεχίση τὸ θεῖο του ἔργο· «*Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγρᾳν*» (Λουκ. 5,4). Τὸ λέει κυρίως στοὺς ὀρθοδόξους ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς·

Ἄλιεῖς τῶν ψυχῶν, τί κάθεστε ἀργοί; Σὲ ἐνορίες, στρατῶνες, σχολεῖα, ὀρφανοτροφεῖα, ἐργοστάσια, νοσοκομεῖα, φυλακές, παντοῦ, **ρίξτε πάλι τὸ δίκτυο**, χρησιμοποιήστε τὰ ἅγια δολώματα, τὰ εἶδη τῆς ποιμαντικῆς· καὶ θὰ δῆτε, ὅτι μὲ ἐπίμονη συστηματικὴ ἐργασία ὑπὸ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, οἱ ναοί, τὰ εὐλογημένα αὐτὰ ἀλιευτικὰ πλοιάρια, θὰ πλημμυρήσουν ψυχές, καὶ θάμβος θὰ καταλάβῃ τὴν οἰκουμένη, διότι μέσα ἀπὸ τὰ κύματα τῆς Μεσογείου θὰ ἀναδύεται καὶ πάλι μία νέα χριστιανικὴ Ἑλλάδα, περιβεβλημένη τὴ δόξα τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἀρετῆς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**